

това положеніе го оставихъ до 340 дни. Ослабленъ отъ страданія-та си въ тъмницѣ-тѣ той ся отрече отъ ученіе-то си и удобри изгоряваніе-то на Іоанна Хусса. Но въ продължителный си затворъ той ся раская сърдечно въ отричаніе-то си и за свидѣтелствуваше това въ единъ по слѣдующій испытъ. Слѣдъ това той на сжще-то мѣсто въ кое-то умрѣ Хуссъ, быде изгоренъ живъ и ся поминъ съ пѣяніе пѣснь на радость на 30-ый Май 1416. Като най-добро свидѣтелство за двама мъченици служи онова кое-то казва *Енейасъ Силвиусъ*, по-сетный-тъ Папа Піусъ II: «Тѣ отивахъ» — казува той — «на изгоряваніе като на гощаваніе; нито еднъ думъ не изрекохъ коя-то да покаже боязливостъ, тѣ въ пламя хвалебны пѣсни безпрѣстанно до послѣднѣ-тѣ минутъ.»

Колко Християни-тѣ имъжъ причинъ да благодарятъ на Господа ако имъ дава таквызи мъжје както Хусса, сжщо тѣй не трѣбва да ся отчаювать кога-то гы пакъ загубвать; само единъ е необходимъ, и той не може вече да бжде изгоренъ или запрѣнъ. Кога-то Хуссъ умрѣ, дѣло-то за кое-то той ся трудеше и пострада още живѣше; смърть-та му само изяви колцина послѣдовахъ неговы-тѣ проповѣди и списанія или Евангеліе-то.

Слѣдъ изгоряваніе-то на Іеронима, Епископъ *Іаковъ отъ Лоди*, проповѣдваше на събора: Огънь-тъ былъ твърдѣ умѣренно наказаніе за тѣзи два еретици, кои-то бѣхъ положи отъ всичкы-тѣ кои-то ся появихъ по нѣкогажъ, и вреди-